

gjældende Trykkerier eiede, at endog Sprogfeilene vare tagne med; saa letfindig havde man været i Udarbejdelsen af det Forslag, man indbragte! Da vi saa skulde se, hvad dette store Apparat egentlig førte til, saa se vi i Betænkningen, at det har ført til Vædringsforslag under Nr. 40, at der istedetfor „der“ skal staa „og som“. Det er det Hele! (En Stemme: Der er to Ting til.) Er der virkelig to Ting til? Ja, det kan jo gjerne være, at det gjentages tre Gange (Afbrydelse). Naa, at „saaledes“ skal rettes til „saadan“! Ja, ja! Det er ganske rigtig, at Ministeriet i 1870 havde i sit Forslag begaaet et Par Sprogfeil, som vi, da vi iøvrigt vare enige i Tanken i de paagjældende Bestemmelser, ikke havde rettet, og det blev fremhævet udtrykkelig ved 1ste Behandling af det ærede alvorfulde Medlem, min ærede Nabo (Rimesstad), som sættende en Klif paa Forslaget, og blev det ikke saaledes ment fra hans Side, saa blev det ialtfald ment saaledes Landet over, og nu have vi faaet at vide, hvad det gjaldt om: „der“ skal rettes til „og som“ og „saaledes“ til „saadan“! Saa er den Historie færdig. Nu begynder man igjen med denne Meddelelse og den Meddelelse, at det, der her foreligger til Behandling, egentlig var Noget, som Mindretallet havde rettet for Flertallet, og at det var Mindretallets Arbejde, det skuldes, at Lovforslaget overhovedet kom frem med Vædringsforslagene, thi ellers havde Flertallet naturligvis ikke været istand til at fremsætte Vædringsforslag. Jeg hørte ikke Alt, hvad der blev sagt herom igaar, men jeg ser fremhævet idag, at det ærede Medlem igaar har fremhævet, at de fleste Vædringsforslag var han Fader til. Det er jo altsaa meget muligt — Savinen vover — at det ærede Medlem ikke kan sige et Ord, uden at det bliver grebet med Begjærighed, saa at der hver Time kommer mere og mere med; ligesom Sprogfeilene ere blevne til, at Forslaget slet ikke duede, saaledes bliver ogsaa det, at der kan være en eller anden Sætning, som skriver sig fra det ærede Medlem, til det, at Forslaget egentlig saagodtsom slet ikke er Flertallets Forslag; havde man ikke haft det ærede Medlem, havde man maattet erklære sig renonce og havde slet ikke kunnet indstille Lovforslaget til 2den Behandling. Jeg skal nu bekjende for mit Vedkommende, at der har foreligget ialtfald for enkelte af disse Vædringsforslags Vedkommende to Affattelser, en af den ærede Ordfører og en anden — jeg kan ikke sige af hvem. Jeg har nu baade med Hensyn til Tanken og Affattelsen egentlig personlig holdt mest paa den ærede Ordførers Forslag, men den ærede Ordfører

er jo, som de Herrer vide, en meget medgjørlig Mand, og han vil gjerne imødetomme, hvad han kan, og han har ved sin Indflydelse formaaet os til paa enkelte Steder at gaa Mindretallet imøde i den Forventning naturligvis, at saa kom dette ogsaa os imøde til Gjengjæld, og saa har den ærede Ordfører formuleret nogle ganske enkelte Forslag i Forbindelse med Andre — jeg veed ikke med hvem. Men det er aldeles underordnede Ting; det, vi her forhandle, er aldeles utvivlsomt Ordførers Arbejde. Men dette, at f. Ex. min Smødelommen skulde have kunnet gjøre, at mine Kollegers Arbejde og Virksomhed skulde blive fremstillet ved 2den Behandling, som om vi absolut havde behøvet det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds til Jordemoder for vort Forslag, havde jeg ikke ventet, og det er ikke sandt. Jeg siger ikke, at det ærede Medlem har drevet det saa vidt som det, der ligger i min Fremstilling, men saadan er det blevet fremstillet, og derfor siger jeg, at det er aldeles urigtigt. Det kan ikke nytte, de Herrer kunne ikke længere faae Folket til at tro, at Folkethingets Flertal eller Forslagstillerne ikke kunne behandle en Sag uden at have speciel Medvirkning af de Herrer. Jeg vilde ogsaa have sat Pris paa den Medvirkning, som den ærede Formand for Udvalget prisste saa stærkt, hvis den havde holdt ud til Enden, men jeg lægger overordentlig liden Vægt paa, at man opstiller Forslag for at forsøge, om man kan faae Noget over paa sin Side og naar det ikke lykkes, saa gaar fra sine Forslag og ikke stiller dem frem til Debat og Afstemning. Det røber slet ikke Tillid til Vedkommendes egen Indsigt i disse Forhold eller deres Evne til at forsvare deres Sag her i Salen. Det er den letteste Sag af Verden at skrive Noget i Betænkningen, uden at lade det blive til Gjenstand for Afstemning, eller at stille Forslag op og forvare dem i Anmærkningerne, saa at de ikke kunne blive Gjenstand for en alvorlig Behandling, fordi de ikke kunne blive Gjenstand for en følgende Afstemning. Ja, havde Mindretallet, selv om vi havde slett os fra dem, endda turdet fastholde deres egne Forslag, og havde det stillet dem op her i Salen og været istand til at stille dem op saaledes, at dets Tanker havde kunnet faae en ordentlig Form, og vi saa havde vedtaget dem, saa vilde jeg, selv om vi ikke kunde dele deres Anstuelser, kunne sige, at der dog var nogen Dygtighed i Behandlingen. Men det, der nu er sket, sætter jeg ikke megen Pris paa. Det, der er sket, er kun sket tilnød, for at Vedkommende kunde redde deres egen Stilling, og for at de ikke skulde komme til at staa som